

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Прот. П. Икономовъ

Около-покръстването на еврейтъ

Отъ както съществува Църквата Христова е покръствала и ще продължава да покръства евреи. Това е една извън между другитѣ ѝ мисионерски задѣлжения — отъ които не може да се откаже безъ да отрече — мисията си всрѣдъ мира сего.

Не за тая мисия става речъ тукъ, а за неестественото явление, което обрнати вниманието на свѣта — а именно — масовото натискане да бжде прието въ лоното на християнството.

Нѣколко години само преди обявяването на сегашната война — маса евреи и еврейски семейства минаха въ лоното на католишката и протестантската църква, безъ нѣкой да подозира нѣщо лошо въ това. Свѣтовната християнска преса съ задоволство отбеляза и подчерта това — като че ли неестествено за времето си явление.

Нѣкои католици и протестанти го предписаха като голѣмъ активъ на тѣхнитѣ мисионери.

Центъра на инициативата бѣше Виена, а първоначалната целъ на това движение — въ основата си имаше нѣщо естествено, благородно. Кое бѣ то? Светитѣ мѣста отъ Палестина да минатъ въ тѣхнитѣ ржце, като съ помощта на Английския протекторътъ неусетно, умѣло, тактично, станатъ пълни господари на духовнитѣ ценности и въ послѣдствие на Палестина.

Искренитѣ ционисти — съ които азъ лично съмъ разговарялъ ясно и недвусмислено ми сж заявявали: Това сж, и ще бждатъ нашъ патримониумъ. Евреи сме по народностъ — но ще станемъ християни по вѣроизповѣдание. И това отдавна би станало, ако имаше добри мисионери.

Ние ще се погрижимъ за св. мѣста — така, че да привлечаме всички вѣрующии по свѣта, а най-вече, туриститѣ, историчитѣ, археолозитѣ, които да прочистятъ натрупалата се плесень, и пазена съ такава ревностъ отъ алчнитѣ и неграмотни грѣцки монаси, и блестяне античното, святото, историческото и пр.

Това ще го стори младата еврейска християнска генерация, която има задъ себе си — капитала.

На пръвъ погледъ замисля не е лошо. Когато Германия изяви на всеуслышание становището си — въобще по еврейския въпросъ, и когато националъ социализма изобличи замислитѣ имъ — и изнесе факти и престѣпления — цѣль свѣтъ се стресна. Роди се расизма, еврейтъ ги обявиха за опасно международно племе, и пожара пламна.

Ржжавицата бѣ хвърлена. Еврейтъ силно реагираха — но, Фюрера бързо се справи съ тѣхъ — макаръ и целта и борбата да се доста измѣстиха. Днесъ, еврейтъ отъ цѣль свѣтъ органически мразятъ авторитѣ на расизма и мжчно се примиряватъ съ тѣхъ. Въ разгара на тая борба — съвършено вече на друга почва — ето, че и ромънския печатъ — даде тревога: „Маса евреи се покръстватъ... на какво се дължи то-

ва? ... Обръщаме вниманието на духовната властъ да бжде осторожна... Ромънската духовна властъ не обрнати въ начало внимание на това предупреждение — продължи своята работа, като награди съ офикий дори нѣкои духовници, които се потрудиха съ катехизиранието имъ. Видни ромънски семейства се надпреварваха да имъ ставатъ кръстници — и широко да отварятъ вратитѣ на домоветѣ си за новитѣ си кумци.

Тайната за масовото покръстване си оставаше тайна.

Отъ книгата на разтуренитѣ тайни и явни организации — се установи, че всички тѣ сж били противодържавни и противоцърковни. Послѣдваха закриването на масонскитѣ, ротарианскитѣ и пр. организации въ Германия, Италия, Турция, Франция — метрополата на масонството, Испания и пр. ... у насъ масонитѣ и ротарианцитѣ, до колкото чухме се самозакрили, а архивитѣ си изнесли задъ границата... Тайната почва да се разбулва. Въ Ромъния, покрѣстени евреи на смъртно легло поржчвали да бждатъ опѣти и погребани по еврейски въ еврейскитѣ гробища.

Завещанията — даренията имъ... все за еврейскитѣ общини. Тогава?

Всичко е било фарсъ, лъжа, измама... Формално се отричали отъ вѣрата си, обличали се съ чужда дреха — за да прикриятъ намѣренитѣ си — и запазятъ интереситѣ си. За тѣхъ християнството било параванъ — да се укриятъ отъ преследване или изселване...

Тия разкрития помрачиха хубавата картина. Днесъ всички църкви взиматъ строги мѣрки, за да не се повтарятъ грѣшкитѣ.

За щастие, такава напасть въ България нѣма.

Единични случаи за покръстване жени или мжже е имало и има — масово, обаче, не. У насъ, повечето сж млади девойки, които искатъ да се омжатъ за български. Мжже еврей имало малко. Въ продължение на 30 годишното ми свещенодействие — азъ съмъ кръститилъ около 15 еврейки, нѣкой отъ които сж добри майки и добри християнки, и около 5 — 6 мжже.

Не помня, обаче, случаи — нѣкой да е пожелалъ да се кръсти по убеждение и отъ любовъ къмъ Христа — неговата жертва и дѣла.

Може би другаде да е имало — но азъ такъвъ случай не зная.

Днесъ, когато държавата взема мѣрки за защита на нацията и когато еврейската опасностъ се подчертава отъ всички — Църквата трѣбва да си вземе добра бележка и безъ да отказва приеането имъ, да бжде много внимателна и осторожна, за да не напакостимъ на самата Църква и на нацията си. (Ще се повърнемъ по въпроса).

**Понасяйте единъ другиму
теготитѣ и така изпълнете
законъ Христовъ!**

Редактира комитетъ.

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Борбата противъ масонството, е борба за родъ, родина и православна църква.

Всѣки образованъ българинъ, трѣбва да се интересува по-отблизо и да види що е масонството, и какви сж неговитѣ явни, а най-вече тайни цели. Какво преследва то, и кои сж срѣдствата, съ които си служи за постигане на целитѣ си.

Масонството е тайна еврейска, международна организация.

На пръвъ погледъ, като слуша човѣкъ разсѣжденията имъ, остава съ впечатление, че сж една челолюбива организация, но, ако се вдълбочишъ въ естеството на тѣхната интернационалностъ, и проследишъ дѣлата и живота имъ, ще констатирашъ нѣща, които поразяватъ. Заради това, то е опѣлило цѣль свѣтъ противъ себе си. У насъ на примѣръ: удивително постоянство, въ разрушаване на всички положителни ценности, които притежава българина. Постоянство въ развѣнчаването на българина отъ неговитѣ светини, отъ неговитѣ ценни морални качества, благодарение на които той е успѣлъ да се запази като народъ въ продължение на 500 годишно двойно робство.

Каква организация е масонството и какви цели преследва то?

— Масонътъ отговаря: Масонството е една международна организация, която не прави разлика между народности, вѣроизповѣдания, езикъ и пр. ... Всѣки може да стане масонъ, стига да се подчини на реда и дисциплината въ тази организация. Тя работи за побратимяването на хора отъ различни народи и вѣроизповѣдания. Това, което се казва въ християнството: „обичай ближния си!“

— Добре. Щомъ тази организация е челолюбива, защо е така незнана за широкитѣ народни маси? Защо не стане явна? Защо не се работи открито, за да се запишатъ масово хората; нали ратува за човѣшкото добро?

— Не всѣкий може да влѣзе въ нея — казва масона. Въ нея членуватъ само заслужили хора, хора извършили голѣми подвизи.

Какви сж, обаче, тия подвизи — и отъ какво семейство сж тѣ — масона не може да обясни.

— И. М. К. А. масонско дѣло ли е и защо висши богослови се гушатъ тамъ? Масонътъ не отговаря. Това било известно само на водачитѣ, но не и на обикновенитѣ членове.

— Защо тия голѣми хора, па и учени не членуватъ и не работятъ въ чисто църковнитѣ православни български организации, контролирани отъ църквата и държавата, а отиватъ да членуватъ въ една чужда намъ организация наречена И. М. К. А.?

Да не би да искатъ да разколебаятъ българина въ неговата православна вѣра, и да го духовно разединятъ? За да стане въ послѣдствие плячка на тъмнитѣ сили които ни дебнатъ като хищници въ нощта?

— Масонътъ не отговаря?

Помни масонина, че душата на православния българинъ — калена

въ вѣковнитѣ страдания и неправдитѣ е гранитна скала, у която винаги ще се разбиватъ вълнитѣ на масонското море!

Ако искаме да запазимъ независимостта си като народъ и държава, трѣбва да поведемъ енергична и смѣла борба противъ масонството съ всичката строгостъ на законитѣ. Да се считатъ за вредители на държавата и народа и се постѣпи тѣй както постѣпиха въ С.С.С.Р., Германия, Италия и др. съ вътрешнитѣ врагове.

Масонитѣ искатъ да заличатъ нашия духовенъ ликъ, включващъ се въ езикъ, народностна православна вѣра, обичаи, традиции, тѣй ревностно пазени отъ нашитѣ борби за църковна и политическа свобода, и да ги замѣнятъ съ масоно-еврейски форми и разбирания.

Борбата противъ масонството е борба за родъ, родина и православна църква.

М. И.

Стари евангелски папируси.

Преди 2 години се открили нѣколко листа папируси, написани на грѣцки, които споредъ специалиститѣ били едни отъ най-старитѣ ржкописи на Библията. Английския папирологъ Kenyon сега се занимавалъ съ тѣхното проучване.

Подобни надписи сж се намѣрили и преди нѣколко стотинъ години; ученитѣ ги проучватъ и съпоставятъ за да се добератъ до оригиналния текстъ на Библията.

1) Преди години се бѣ намѣрилъ сирийски ржкописъ на четиритѣхъ евангелия, които сега се съхраняватъ въ Лондонския музей.

2) Синайския ржкописъ, съдържащъ Вехтия заветъ, написанъ на грѣцки — първата частъ била намѣрена отъ учения Тисендорфъ въ монастиря въ планината Синай, а втората частъ въ 1859 г. въ сжщия монастирь отъ сжщия ученъ.

Той е билъ купенъ отъ царъ Александъръ I за императорския музей отъ Петербургъ и публикуванъ отъ Тисендорфъ.

3) Въ 1892 год., две сестри англичанки, които добре познавали грѣцки и арабски, посетили монастиря отъ Синайската планина и въ единъ отъ коридоритѣ, гдето имало натрупани много стари книги, намѣрили четиритѣхъ евангелии, написани на сирийски езикъ, фотографирали ржкописитѣ и ги предали на Кентерберийския университетъ.

Въ 1884 г., нѣколко френски експлоататори, открили въ Aklimin (Египетъ) книгата на Енохъ.

5) Въ 1897 г., англичанитѣ Тренфелдъ и Хундъ — откриватели, заявили, че намѣрили грѣцкитѣ папируси на Библията.

6) Въ 1906 г., Фреоръ купилъ прочутитѣ ржкописи отъ V вѣкъ, отъ които най-важния е билъ тоя на четиритѣхъ евангелия.

Други гръцки папируси сж обогатили колекцията на Beattis.

Тѣ образували 19 книги, които съдържат: Стария заветъ, Творението, Второзаконието, Числа, Етеръ, Исая, Иеремия, Езекиелъ, Даниелъ, и Еклесиаста. Новия заветъ, четиритѣхъ Евангелии, Дѣяния на св. Апостоли, Посланието къмъ Римлянитѣ, Колосянитѣ, Филипянитѣ и Апокалипса.

Съдържа още една голѣма частъ отъ гръцкия текстъ на Еноха (непознатъ до тогава). Знае се, че тая книга е била твърде много четена отъ първитѣ християни. Апостолитѣ сж я смѣтали за твърде благочестиво четиво. Тия 19 книжки сж образували единъ томъ отъ 190 листа, добре запазени въ форматъ 4^о. (Този е билъ формата на християнскитѣ книги — по време, когато езичниците си служили съ ръкописи, свити цилиндричнообразно). Дветѣ книги на петокинието, числата и второзаконието сж частъ отъ другъ — отдѣленъ томъ, който е най-стария и най-добре запазения отъ тая колекция. Тѣ сж отъ срѣдата на II в. следъ Христа. Текста се доближава съ Александрийския и Амвросианския. Листата на книгитѣ на пророцитѣ сж твърде изтъркани и сж отъ III вѣкъ. Данаиловия папирусъ е най-интересния.

Папируса е много финенъ и употребяванъ. Критиченъ прегледъ, на тия отъ тѣхъ голѣмо значение християнски документи, не е още направенъ.

Победа на православие.

Християнството въ общественния животъ на Япония.

Влиянието на християнството въ овществения животъ на една езическа страна е проблемъ, който не може да се мѣри съ статистични данни. Помислете само колко евреи сж истински християни и все пакъ, колко голѣмо влияние е имало християнството върху еврейския народъ!

Числено, християнската църква въ Япония е слаба. Има само 300,000 вѣрующа. Въ замѣна на това, броя на живитѣ и дейни християни билъ нейбикновено голѣмъ. Повечето отъ половината християни били истински последователи на Исуса и съвѣстно и сърдечно изпълнявали всичкитѣ си християнски задължения.

Благодарение на този фактъ, християнитѣ, които съставлявали едва една половина стотна частъ отъ цѣлото население, играели важна роля въ общественния животъ на нацията, а вѣрата имъ, заедно съ Будизма и Шинто, е една отъ тритѣ признати религии.

Професоръ Yschino, отъ професорския университетъ пише: „Има единъ фактъ, който не може да се отрече, че примѣра на християнството бѣ главния факторъ за промѣната на цѣлия религиозенъ животъ на Япония“.

Резултатитѣ отъ християнската дейностъ сж едни отъ най-интерес-

нитѣ. Главния ефектъ бѣ, че отъ страха на християнската конкуренция, будиститѣ се събудиха и почнаха да разбиратъ социалнитѣ си отговорности предъ народа. Будистки недѣлни училища, по подобие на християнскитѣ, се явиха на всѣкъде. Изникнаха сжщо и мисионерски будистки общества.

Християнското влияние е било твърде голѣмо върху движението за еманципация на женитѣ.

Будистката култура дава на японската жена едно твърде унижително мѣсто. Християнскитѣ жени сж во главе на социалнитѣ политически движения, както и за движението за възпитанието на жената.

Г-жа Kubushio, християнка, е водачката на започнатата кампания за социалното прочистване, насочено противъ проституцията, официално толерирана.

За издигането на жената въ морално отношение, за чистотата на жената и семейството сж подели борбата християнскитѣ жени. Борбата била увѣнчана съ успѣхъ.

Цѣлото просвѣтно обществено мнение подѣржало и насърчило това движение. Почти половината отъ градоветѣ сж взели мѣрки за постепенното изкореняване на проституцията.

За да се види какъвъ е успѣха на това движение за прочистване на нравитѣ, трѣбва да подчертаемъ влиянието на свещеницитѣ будисти, които въ повечето случаи сж патронитѣ на тия домове за проституция, които съ всички срѣдства прѣчели на това движение.

Преди нѣколко години, когато картиера на проституцията отъ Осака изгорѣлъ, християнската църква подкрепена отъ най-голѣмитѣ вестници почнала голѣма кампания противъ възстановяването му.

Будисткитѣ свещеници, обаче, отказали да се присѣдинятъ къмъ тая акция, а свещеницитѣ на шантоиститѣ дали благословението си за полагане основитѣ на новия кварталъ за продаване на живо месо.

Ние християнитѣ, нека се молимъ Богу за братята ни отъ Япония, дано Той ги утвърди въ вѣрата, за да водятъ по-смѣло тежката борба, която сж започнали.

Н. Минчевъ.

Царството небесно или Царството Божие на земята.

Горнитѣ изрази, които изключително срѣщаме само въ новозаветното св. писание, тия два изрази въ догматично отношение означаватъ едно и сжщо (Мат. 10; 7, Лука 9:2) — а именно: Христовото царство на земята и на небето (Мат. 16:28 и 28:18) т.е. царството на благодатъта въ св. Църква (колот. 1:13, Евр. 12:28, 29) и царството му на славата на небесата (Лука 1:33, Дан. 7:13—14 Филип. 2:10—11), първото е пѣтъ водящъ къмъ второто (небесното) (Иоанъ 3:5), сравни (II Петр. 1:11).

А въ религиозно нравствено от-

Протоиерей Д. Андреевъ.

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 17).

Протестантинъ: Да, съ това съмъ почти съгласенъ, Иконата на Бога трѣбва да се почита. Но вие имате много икони на нѣкакви си праведници. А знае се, че нигде не е буквално посочено да се пишатъ икони на праведници и да имъ се покланяме.

Православенъ: Ние ще се изяснимъ малко по-подробно, за да ви стане не почти, а напълно ясно всичко, което вършимъ около почитането на иконитѣ. Вие, изглежда, нѣкой мѣста отъ Библията прескачате умишлено.

Въ Словото Божие се казва: „Болень ли е нѣкой отъ васъ, да повика презвитеритѣ (свещеницитѣ) църковни и да сторятъ молитва надъ него... Молете се единъ за другъ (Яковъ 5 гл. 14 — 16 стихове). „Молете се за мене“ пише ап. Павелъ (римл. 5, 30; Колос. 4, 3; I солун. 5, 25; II солун. 3, 1; Евр. 13, 18 и др.) „Господнитѣ очи сж обрнати къмъ праведнитѣ и Неговитѣ уши — къмъ тѣхния вопѣль“ (Псал. 33, 16 — 18). „Праведнитѣ следъ смъртта си отиватъ при Бога“ (Екл. 12, 7). Тѣхната слава остава на земята между хората: „Славата си... ще имъ дамъ“, е рекълъ Богъ (Иоан. 17, 22). Проститѣ иудеи „молятъ“ прославения Чудотворецъ

Исуса Христа Той да помогне на нещастния Римски велможа, чийто слуга е болень на умирање. „Иди... помогни му... той е добъръ човѣкъ — построи ни синагога“ — молятъ всички Исуса въ единъ гласъ. Добритѣ, светитѣ, праведнитѣ сж слуги Божии (Псал. 102—20). Такива сж и апостолитѣ, които ние на равно тачимъ и имъ пишемъ икони (Евр. 1, 14). Тѣ сж посрѣдници между Бога и човѣцитѣ: ангелъ извести на Маноевата жена за раждането на Самсона (сжд. гл. 13), ангелъ извести на Захария за раждането на Иоанна (Лук. 1), ангелъ благовести на Дева Мария зачатieto Исусово (Лук. 26), ангелъ благовести на вилеемскитѣ пастири за това раждане (Лук. 2, 9—10). Ангелитѣ и светитѣ сж Божии приятели и които не ги почитатъ „оскърбяватъ Самия Бога (Мат. 10, 40—41). Тѣ сж посрѣдници „Когато ти се молѣше съ таята невѣста Сарра, казва ангелъ Рафаилъ на Товия, азъ възнасяхъ вашата молитва предъ светия“ (Тов. 12, 12). „Внимайте, казва Христосъ, да не презрете ни едного отъ тия“... (Мат. 18, 10). На ангелитѣ се покланяли: Исусъ Навинъ (Книга Ис. Нав. 5, 14—15), родителитѣ на Самсона (сжд. 13, 20), Давидъ и старейтѣ му (I Парал. 21, 16), Валаамъ (Данаил. 8, 17)

ношение, горнитѣ два изрази означаватъ: пълнотата на съвършенството на истинскитѣ членове на благодатното Христово царство — църквата (Мат. 13:8, 2с, 33 и 44 до 46 ст.) — това царуване на Христа е вжтрешно (Лука 17:20—21) духовно (Иоанъ 11:23), царуване надъ своитѣ страсти (откр. 20:4, I кор. 6:20, Римл. 12:1 и I Петр. 2:9) — воюване на духътъ надъ плѣтъта (Галат. 5:11—25) това царуване се придобива чрезъ голѣми усилия (Мат. 11:12).

Господъ нашъ Исусъ Христосъ е посочилъ и начина, по който се придобива това царство (вижъ Мат. 5:1 до 16, и 20 до 48, сжщо и чл. 6 и 7). — А това е целта и смисъла на живота тукъ на земята за християнина.

Светитѣ подвижници презъ цѣлото си земно сжществуване сж пребждвали въ областъта на Божието царство на земята; за тѣхъ сатаната е билъ свързанъ; надъ тѣхъ той нѣмалъ властъ (I Иоанъ 5:18).

Това царуване на св. подвижници, не може да се подаде на описание отъ насъ съвременитѣ християни, които почти нѣмаме ясна представа за предназначението си тукъ на земята, ние можемъ само отчасти да схванемъ, че царството Божие, въ областъта на което живѣли светитѣ подвижници — се изразявало въ потъване въ Божия благодатенъ миръ (Иоанъ 16:33) въ Божия по-

кой на душата (псал. 61:2, Мат. 11:28 — 29), но не и въ свѣтовнитѣ блага (Римл. 14:17).

И така, както въ догматично, така и въ нравствено отношение, Божието царство на земята се е почнало съ благовѣстието на св. Иоанъ Кръстителъ (Мат. 3:2, 11; 12) и се е запечатало съ кръстната смъртъ на Спасителя (Иоан. 13:31—32 и съ Неговото възкресение. (Мат. 16:28 и 28:18, I Тимот. 3:16) (Дан. 7:13—14) — ще просъществува до свършека на тоя физически свѣтъ (Мат. 28:20, I кор. 15:25—26) това царство Божие тукъ на земята не се ограничава въ рамки на време (II Петр. 3:8) и пространство (Лука 17:20—21), — както мждруватъ за него съвременитѣ заблудени хилиасти, рожби на еретицитѣ Монтана и Аполинария.

То е вѣчно и безпредѣлно; за Божиятѣ угодници, то се начева веднага следъ тѣхнитѣ необикновени подвизи (Мат. 11:12, Иоанъ 14:23) и като преминава въ небесния миръ, чрезъ тѣлесната имъ смъртъ, — продължава вѣчно (II кор. 5:7—8 и II Петр. 1:11). А следъ второто пришествие, това Божие царство ще се открие за праведнитѣ въ всичката пълнота на славата Божия и нѣма да има край (Лука 21:25—31, Мат. 13:43 и 25:31—40, и 46, II Петр. 1:11 и 3:13, Лука 1:33, и откровение 22:5).

Тѣ идватъ.

Седми ноеврий. Хубавъ слънчевъ следъ обѣдъ. Върѣдъ селото на шосето спрѣха три омнибуса. Личи, че не сж отъ близкия градъ. Наизкачаха жени съ бѣли забрадки, жълти рокли — домашна изработка, плетени блузи, посърнали лица. Децата, и тѣ се почувствуваха на свобода отъ кафеза-кола, и заприпкаха около майкитѣ си.

— Отъ къде сте вие? — питатъ любопитни.

— Отъ Инанъ-чешме.

Следъ малко омнибуситѣ продължаватъ пѣтя си за опредѣленото село. Идватъ други омнибуси — по три, по петъ, все спиратъ, поотпочинаватъ пѣтницитѣ, разговарятъ и отминаватъ. И все жени и старци. А лицата на всички сж посърнали,

натжжени и замислени.

Резултатътъ отъ Крайова бѣше предъ погледа ни.

— Къде сж мжжетѣ ви?

— Мамо, проплака малко дете — да си идемъ у насъ. Тамъ е по-хубаво.

Майка му, млада и напета българка, малко посърнала отъ нѣколкодневната тревога по напускане родно огнище и скитане, погали детето, затеши го, обрнa се и продума:

— Мжжетѣ ни сж назадъ. Тѣ идватъ съ багажитѣ, а други сж съ добитъка ни. Отъ преди 5—6 дни сж преминали границата — кой съ стадо овце, кой съ говеда — къде се скитатъ, и до сега не знаемъ. Богъ е добъръ, тѣ ще ни намѣрятъ.

Тукъ у васъ е свобода, и нищо лошо не ще имъ се случи.

Стъмняваше се. Утре е Димитровденъ, храмовъ празникъ на селото. Вмѣсто радостни празнични веселби, жителитѣ ще посрѣщатъ изморени преселници.

По шосето откъмъ града се задаватъ множество камиони, пълни съ багажъ. И тѣ спиратъ, за да бждатъ упжтвани отъ мѣстната властъ на къде да продължаватъ. Мжжъ на около 55 год. седи на камиона, върху собствения си багажъ, замисленъ.

Какво правишъ, чичо? — запита нѣкой.

Човѣкътъ въздъхна, дори не повдигна глава, за да види, кой се интересува за неговото положение, и едва промълви: — Лошо. — Той се унесе въ скорошното свое минало, бързо надигна глава, обгърна съ погледъ селото, заради и продума: — Лошо. Богато село е нашето Ка-

санъ-кѣй! Имоти, добитъкъ, храни... тукъ виждамъ само беднотия.

Следъ секунднo мълчание, той въздъхна и отново продължи:

— Това село ли е? Това дворища ли сж? — разградени, замърсени. Всичко въ насъ бѣше заградено съ камени стени. И най-бедния — ний много бедни нѣмахме: дори оня, който нѣмаше и една бразда нива, и той имаше поне 100 до 130 добитъка овце — и най-бедния у насъ бѣше ситъ и доволенъ.

Това кжщи ли сж? Нашитѣ курници за кокошкитѣ ни, дето се вика, сж по-хубави отъ вашитѣ кжщи. — Наведе отново глава и заплака. Плачеха и мжжетѣ посрѣщачи.

Човѣкътъ изтри сълзитѣ си, почина и продължи задавенъ: — Вие тукъ дърва нѣмате, чешми нѣмате, лозя нѣмате ли поне? И лозя си имаме, и гори, и градини... Тамъ съмъ роденъ, тамъ помня, тамъ обик-

Почитани били и светиите (III цар. 18, 7; IV цар. 1, 13; 2, 15; 4, 37; Данаилъ 2, 46; 3, 35 — 36). Наистина, нека отбележим, че светиите и ангелите не сж въздесжщи и всезнаещи, за да слушатъ всѣкого и всѣкжде, всичко и всѣкого. Само единъ Богъ е „Вездесжщъ и Всезнаещъ“ (I Коринт. 2, 11). Но този единъ Богъ е далъ сила и прозорливостъ на много Свои избраници и святи хора. Елисей пророкъ казва на царя, че чулъ молитвенитѣ му думи... на тайно въ спалнята му стая произнесени (IV цар. 6, 12). Ап. Петъръ за съкровениѣ мисли на Анания и Сапфира (Дѣян. 3, 4). На земята и на небето прозорливостъта у добритѣ хора се развива и усъвършенствува (I Кор. 13, 9—12). Иуда: „видѣ онзи умрѣлия първосвещеникъ... видѣ, че той, простирайки ръце, се молѣше за цѣлия еврейски народъ. Следъ това се яви другъ мъжъ, украсенъ съ бѣли коси и блѣсъкъ, обкръженъ съ чудно и необикновено величие. И каза: Този е братолюбецътъ, който много се моли за народа и светия братъ — Иеремиа — Божиятъ пророкъ“. И за това Премъдритѣ Сирахъ поръчва: „Да възхваляемъ славнитѣ мъже и отци отъ нашия родъ... много чудни свои нѣща е явилъ Господъ чрезъ тѣхъ отъ вѣка“ (Сирах. 44, 1). „Имайте ги такива за почитъ“, е заповѣдалъ ап. Павелъ (Филип. 2, 29).

Пъкъ най-после, нека погледнемъ малко по-разумно... Какъ можемъ да не почитаме и прославяме Майката на Нашия Спасителъ, Пресветата жена, изворътъ на спасението ни, която сама е благоволила да каже и е записано въ Евангелието „Отъ сега ще ме облажаватъ всички родове“ (Лук. 1, 48). Нея сж почитали не само хората (Лук. 1, 41—43 и 11 гл. 27—28), но и ангелитѣ. Арх. Гавраилъ я нареклъ „благодатна“ (Лук. 1, 26—28). Не ще е смѣлостъ да кажемъ, че всѣка нейна икона е чудотворна. Може ли Синътъ да не послуша Своята Майка... Единородниятъ Небесенъ Синъ... Своята Света Майка?

Тѣй правилъ чудни нѣща и Мойсей, когато се обръщалъ къмъ „ковчега съ златнитѣ рамки и златенъ вѣнецъ“... (Исх. 25, 1—18). Щомъ го подигнѣлъ казвалъ „Стани, Господи, и ще се разпрѣснатъ Твоитѣ врагове“, или при слагането: „Върни се, Господи... къмъ израилевитѣ хиляди (хора)“ (Числ. 10, 36).

Протестантинъ: Добре, добре. Сега ми е напълно ясно всичко до тука. Така е. Признавамъ, че трѣбва да се почитатъ светиите и угоднитѣ Божии. Тѣ сж наши ходатаи предъ Бога. Но още едно не ми е ясно. Недоумѣвамъ, отъ кжде на кжде вие знаете образа на Бога? Защо не го рисувате, напр., като Мойсеевия ковчегъ?

Православенъ: Ние рисуваме Бога на иконитѣ си, такъвъ, какъвто Той е благоволилъ да се открие. Така Бога Отца ние рисуваме въ видъ на старецъ. Такъвъ сж го ви-

дѣли пророкъ Данаилъ и пророкъ Исаия. Последниятъ, напр., казва: „Видѣхъ Господа, че седѣше на високъ престолъ... издигнатъ... политъ на одеждитѣ Му... около Него... ангели... думаша: святъ, святъ, святъ е Господъ Саваотъ“ (Исаия 6, 1—3). Пророкъ Данаилъ казва: „Видѣхъ... Стария... бѣлъ като снѣгъ... космитѣ като чиста вълна... престолътъ като огненъ пламъкъ“ (Данаилъ 7, 9). Пророкъ Михей рече: „Видѣхъ Господа да седи на Своя престолъ... съ небесното войнство...“ (III царст. 22, 19).

Сина Божии ние изобразяваме въ видъ на срѣдни години човѣкъ. Той бѣ всрѣдъ насъ. „Унижи се, стана човѣкъ“, (Филип. 2, 6—7).

Духъ Свети изобразяваме въ тѣлесенъ видъ като гълъбъ. Такъвъ ни се яви при кръщението Иисусово (Лук. 3, 22; Мат. 3, 16).

Ангелитѣ изобразяваме такива, каквито сж благоволили да ни се явяватъ много пѣти: на Авраама, на Мойсея, на Исаака, на Иезекиа, на Самуила, на Захария, на Йоакима и Анна, на Дева Мария, на женитѣ мирноосци, на апостолитѣ, на светитѣ Божии угодници и постиницитѣ и т. н.

Споменахте за „Мойсеевия ковчегъ“. Да. Ние почитаме и цѣлуваме и ковчезитѣ, въ които има светини. Евангелистъ Марко повестува за изцѣрение на една жена само съ допиране до дрехата на Иисуса. (Марк. 5, 27—29). Но такава нѣщо се е случвало често и съ апостолитѣ „Надъ болни слагали кърпи и престилки отъ ап. Петра и болкитѣ имъ се прекратявали“ (28, 19, 12).

Даже сѣнката на св. апостоли имала чудодейна сила. „Изнасяли болнитѣ и улицата съ постилки и одѣри... само сѣнката апостола да ги осѣни“ (Дѣян. 5, 15). На угодницитѣ Божии, чиито Мощи сж запазени, ние цѣлуваме ковчезитѣ, защото тѣ (светиитѣ) сж „силни — прославени винаги“ (Сирах. 40, 12) и „пазени отъ Бога“ (Пс. 33, 20—21). Отъ допирането до ксѣтитѣ на Пророкъ Елисей умрѣлъ човѣкъ оживѣлъ (IV цар. 13, 20—21). Чудеса днесъ ставатъ при Палестинскитѣ светини, вѣрвашъ ли това?

Но вие, протестантитѣ, въ своя рационализъмъ и новаторство не признавате чудесата, извършени дори и отъ вашитѣ набожни мисионери. Вие винаги, както говори Писанието, „ритате срещу ржжена“ (Дѣян. 9, 5). Вие сте като оня войнъ, който, надсмивайки се надъ Христа Спасителя, „съ копие Му прободѣ ребрата“ (Иоан. 19, 34).

Протестантинъ: Благодаря ви, брате, за пълното обосновано обяснение. Сега напълно съмъ съгласенъ, че ние, християнитѣ, трѣбва да почитаме светитѣ ангели, светиитѣ и тѣхнитѣ образи Св. Икони. Азъ ще се моля чрезъ тѣхъ на Бога, да да ми дари Той повече ревностъ и желание да подражавамъ на живота и дѣлата имъ. Дано заживѣя по-светъ и праведенъ животъ, за да заслужа тѣхнитѣ душеспасителни молитви. (Следва)

нахъ всичко, но имало е защо. А тукъ какъ ще привикна, какъ ще обикна!

Камионитѣ потеглиха и отнесоха една наболѣла душа, единъ откъснатъ животъ. О, да знаеше тая душа, че отива въ село много по-малко и по-пусто отъ това, което бѣше видѣлъ...

Димитровденъ мина въ грижи около бѣжанцитѣ. Завалѣ ситенъ дъждъ, който продължи два дни. А бѣжанци все минаватъ. Всрѣдъ селото оле-лия, глѣчъ, сълзи, размѣсени съ дъждовни капки по бузитѣ на жени и деца. Каруци и камиони съ багажи отъ три дни се нижатъ — денемъ и нощемъ. А дъждътъ все вали, студъ и калъ, почти водна. Съ стотици каруци, по петъ, двадесетъ, дори петдесетъ носятъ багажа на едно семейство.

Една жена се лута и вика: — Багажа ми го нѣма. Насъ ни настани-

ха въ сѣсѣдното село. Казаха ни да дойдемъ тукъ, да си познаемъ нашето изъ каруцитѣ. — Ходи жената отъ каруца на каруца, провѣрва, пита. Така тя разкри частъ отъ своето. Но има още.

— Има ли други каруци? — пита тя. — Нѣма! — й отговарятъ. — Край града, остана една каруца, преуцепна наполовина, пълна съ жито, и житото изсипано на земята. До това село, въ нивитѣ има друга съ счупено колело. Други нѣма.

Жената пакъ зачака въ дъжда, дано минатъ други каруци.

— Детето ми, — вика друга разплакана майка. — За малко слѣзохъ отъ автомобиля, а детето си дадохъ на една жена. Автомобилътъ потегли, азъ останахъ. Не зная кжде е детето ми. Колко ли плаче горкото!

Трета жена тъпче по чорапи изъ калъта, трепери и шепне, като че ли се моли: — Разболѣхъ се, втре-

Цвѣтанъ Георгиевъ — Варна.

Св. Причастие.

(На 4.XII. — Въведение Богородично — цѣлата учаща се младежъ ще се приобщи съ светитѣ Христови тайни).

Съ страхъ Божий, вѣра и любовъ — пристѣпете.

Основната истина на нашата вѣра е, че Богочеловѣкътъ Христосъ въплотенъ — живѣ на земята, пострада и даде Себе Си жертва за нашето спасение. Предъ Своята кръстна смъртъ — на тайната вечеря, Той устрои св. тайнство Причастие, като **благодатно** срѣдство за общение на вѣрующитѣ съ Него. Причастението е най-великото и пресвято тайнство. Св. Апостоли и Евангелисти въ своитѣ божествени книги за никое друго тайнство не сж писали тѣй-много и така подробно — както за тайнството Евхаристия. Това е най-великата и дивна тайна, чрезъ която се извършва най-великото чудо — проявяване на безграничната любовъ Божия къмъ сжгрѣшихъ челоуѣкъ.

Недостѣпна за човѣшкия умъ, непостижима за човѣшката мъдростъ, тайнството Евхаристия остава да напомня за вѣчни времена — изкупителния подвигъ на Богочовѣка. Миллиони вѣрующии души, отъ всички краища на свѣта, безъ разлика на полъ, възраст и народност — намиратъ въ това велико тайнство своето единение съ Христа, своята духовна обнова, сърдечна утеха, душевно спасение. Извършено първомъ отъ Спасителя, после отъ св. Апостоли и тѣхнитѣ приемници, а днесъ отъ хора облечени отъ сжщата благодатъ, тайнството Евхаристия е душата на Богослужението, сжщностъта на св. Литургия, крайгълъния камѣкъ на нашата вѣра.

„Человѣче Божий! помисли съ каква чѣстъ си удостоенъ. На каква трапеза се наслаждавашъ?! Имашъ ли мѣрка да измѣришъ великото Божие снизхождение?! Ти грѣшникъ — а Богъ любовъ?! Сина Божий, Когото и ангелитѣ небесни гледатъ съ страхъ и трепетъ — поради Божественото Му сияние — ти приемашъ въ плътъ и кръвъ и съ Него общувашъ?! Разумѣвашъ ли тази безгранична милостъ и благодатъ, която дори и ангелитѣ ревнуватъ?!“

Ние пристѣпваме къмъ тайнството Причастие. Но поради негова святостъ — за насъ е необходимо да знаемъ какъ по-достойно да пристѣпимъ къмъ него. Три условия изисква св. Църква отъ насъ за това. Тя често ни ги повтаря: „Съ страхъ Божий, вѣра и любовъ — пристѣпете!“

Човѣкъ колкото и да се разкайва, колкото и да се подготвя — пълна чистота, невинностъ и съвършенство въ тази си повредена природа не може да има. Самъ по себе си — човѣкъ е безпомощенъ. Щомъ си безпомощенъ и щомъ чувствуващъ своето нищожество и безсилие предъ Божието величие, предъ превѣчната святостъ, предъ огъня — който недостойния изгаря, ти трѣбва да пристѣпишъ съ **благословенъ** страхъ и смирение — както на тѣло, и колѣ-

нетъ — така и на ума и сърдцето. Изуй обувката на своя животъ! — трѣби гласътъ на св. Църква. Предъ велика светиня стоишъ. Чашата съ Господната кръвъ приеми не за сждъ и осжждане, но за животъ вѣченъ. И предъ този огънь — измий, очисти и съсрѣдоточи, съ смирение и страхъ Божий пристѣпи.

Второто условие за достойно приемане на св. Причастие — е твърдата вѣра. Безъ вѣра не може да се угоди Богу. Вѣрата, че въ св. Причастие ние приемаме истинското тѣло и кръвъ на Христа — е единствения и вѣренъ пѣтъ къмъ вѣченъ животъ. „Хлѣбътъ, който Азъ ще дамъ, е Моята плътъ, която ще отдамъ за живота на свѣта... който яде отъ тоя хлѣбъ, ще живѣе во вѣки. Азъ съмъ истина, пѣтъ и животъ“. И най-малкото съмнение въ случая е отричане на изкуплението и осжрбление на Божията милостъ. Добриятъ християнинъ не трѣбва да се смущава отъ величието на момента — защото Богъ така е благоволилъ: „Това правете за мой споменъ“. Добриятъ християнинъ не трѣбва да мждрува въ момента, а да си спомни думитѣ на апостола: „ние живѣемъ и се движимъ съ вѣра, а не съ мждруване и виждане“.

Третото условие за достойно приемане на св. Причастие е любовъта. И наистина, може ли къмъ извора на любовъта да се пристѣпва безъ любовъ?! Защото само безпредѣлната Божия любовъ е накарала Богочовѣка да се принесе въ жертва за нашето спасение. Ржководенъ отъ този примѣръ на беззавѣтна любовъ — примиренъ, опростенъ, взаимно разположенъ и преизпълненъ съ благи чувства, участникътъ трѣбва да пристѣпва съ истинска любовъ къмъ символа на любовъта.

Прието така св. Причастие, сугуба увѣнчава вѣрата, крѣпко засилва надеждата, твърдо уякчава любовъта.

Безспорно е, обаче, че въ днешно време почти у всички хора страхътъ Божий, спасителната вѣра и всеопрощающата любовъ сж притиснати подъ пепелъта на най-низки чувства и страсти. Добриятъ християнинъ не трѣбва да се смущава отъ своето недостойнство. Божията любовъ е безкрайна. Ето, прочее, благоприятно време! Ето день за спасение! Въ тоя благоприятенъ моментъ, взаимно опростени и обикнали се, нека заставимъ всички наши чувства да се слѣятъ въ една хвалебна пѣсенъ на най-искренна братска любовъ и смирение. Тогава и Богочовѣкътъ ще ни възлюби и чрезъ св. Причастие ще се всели въ насъ и ще си сжгради жилище въ нашитѣ сърдца.

Прочее, да приклонимъ колѣне, умъ, воля и сърдце предъ Божественото тѣло и кръвъ на Христа.

Вкусете и ще видите, колко е благъ Господъ!

Съ страхъ Божий, вѣра и любовъ — пристѣпете!

МЕТОДИ БАЛАЛЧЕВЪ

скульпторъ-рѣзбаръ

изработва църковни иконостаси съ най-финна и художествена рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3 телефонъ № 2-57-46.

5—12

ПЕЧАТНИЦА

„ПРОСВѢЩЕНИЕ“

П. Зенгиновъ & С-ие — Варна

Телефонъ 21-38

се ме, замръзнахъ. Прибраха я въ близката кжща.

Училищниятъ и общински дворове пълни съ стоваренъ багажъ: жетварки, дърводѣлски инструменти, бѣкви, сандѣци, вили, саксии съ цвѣта, кафези съ кокошки (по 4, 5 на день измиратъ отъ задушване, студъ и гладъ). Кой ще познае единъ день, кое е негово — Богъ само знае.

Следъ шестъ дни опредѣленитѣ за Армутлийска община бѣжанци бѣха вече настанени. Тѣ приютиха глава въ изпосѣборенитѣ колониски кжщи, които станаха собственостъ на българската държава. Приютиха се следъ толкова скитане, лишения, студъ и плачъ. Спомняха си въ разговоръ за вчерашното минало. Една надежда окрилѣше всички: Богъ ще помогне, скоро, отново да се намѣрятъ въ своя домъ, между своя имотъ.

Свещ. В.

ХРОНИКА

Негово Високопреосвещенство Епархийския Архиепископ е във св. София, където взема участие във заседанията на св. Синод във пленен състав.

Молимъ нашите абонати да си платят абонамента за в. „Християнска защита“. Абонамента за цѣла година (24 броя) е 20 лв. Може да го платите на епархийския си свещеник, който ще Ви предаде квитанцията.

Молимъ всички командировани свещеници във Златна Добруджа да ни изпратят адреси на добри български християни извън повѣренитѣ им епархии, за да им праша вестника.

В-къ „Християнска защита“ е единствения духовен органъ въ цѣлата Епархия. Той трѣбва да се получава във всѣко село. На читалищата, както на всички новоосновани Епархийски просвѣтно-добротворни братства ще се праша безплатно. Молимъ съобщете ни къде сж открити такива братства и християнски дружества.

Пишатъ ни отъ гр. Русе, че Негово Всеблагословѣнство протопрезб. Д. Попвасилевъ, сътрудникъ на нашия вестникъ, държалъ три твърде интересни и навременни сказки въ църковния салонъ, масово посетени отъ русенци — на теми:

- 1) Творецътъ въ творението (животъ, красота, хармония).
- 2) Човѣкъ — царъ и работникъ.
- 3) Молитвата и почивката.

Поздравяваме събрата си и му пожелаваме все по-големи постижения въ полето на живото слово — въ винограда Божий.

Министерството на Народното Просвѣщение (отдѣление за висше образование и народна култура) е препоръчало до всички учебни заведения въ Царството съ окръжно № 5836, отъ 30 септември 1940 г. вестникъ „Нова младеж“ — органъ на сръдношколската християнска православна младеж — въ Варненска и Преславска Епархия.

НАША ПОЩА.

гр. Т. Хр. Т. Да бихме имали материални възможности, бихме направили органа „Хр. защита“ седмичникъ. Това е желанието на всички ни. Бъдещето ще ни подскаже и научи на много нѣща. Благодаримъ за пожеланията. По въпроса, ето отговора ни: Православната църква така учи, че всѣки християнинъ си има своя ангелъ хранителъ и поддържа това си учение съ много цитати отъ св. Писание. Той ни ръководи и напътствува до нашата смъртъ. Оставени на естествения си сили и възможности, ние винаги ще грѣшимъ и заблуждаваме, взимайки тъмнината за свѣтина, злото за добро, лъжата за истина и обратно. Имаме нужда отъ водачъ, за да ни пази и виждаме само доброто.

Сърдцето, на което вие толкова много разчитате, е споредъ насъ мжтенъ и нечистъ източникъ, за това и живота на човѣка често пъти бива непрекъснатата верига отъ грѣшки и заблуди, съ тежки и тъжни последици. Верига отъ неуспѣхи и разочарования, пороци и престѣпления, които, ако биха служили за сюжетъ на нѣкой писателъ, би написалъ най-интересния романъ, който би се челъ съ едно смѣсено чувство на ужасъ, срамъ и отвращение.

Безъ умѣло ръководство и свръхестествена намѣса, земята, действително, ще се превърне въ долина на плача и скръбта.

Ето защо, Богъ отъ любовъ се намѣсва въ живота ни чрезъ своите ангели, за да просвѣти ума ни въ всичко, що е истинно, чисто, добро и похвално (Филп. 4:8).

Той не само е пазителъ, но и вѣренъ наставникъ, мждъръ ръководителъ и вѣренъ събеседникъ на

Ем. Мутафовъ

По диритѣ на свободата.

Момче, кое си, що пристѣпвашъ плахо?
Какво те плаши въ тозъ животъ?
Не виждашъ ли да те посрѣщатъ благо?
Не си ли синъ на тозъ народъ?

Ела! Разсѣй тозъ облакъ отъ челото!
И свой всегда тукъ остане!
Междъ насъ ще те закриля и небото,
за насъ наставатъ свѣтли дни.

— Азъ виждамъ, братя сме ний еднородни,
говориме единъ езикъ,
въ сърдцата има чувства благородни,
и срѣщамъ вредъ азъ братски ликъ.

Отъ Добруджа съмъ, где земята ражда
юнаци славни въ миръ и бранъ,
и где трудътъ стократно се плаща
на труженикъ за тамъ призванъ.

Оттамъ долита днесъ подета пѣсенъ
за правда и за свобода,
развѣва се народний стягъ разнесенъ
въ тозъ край заветенъ за рода.

Но знай! Родината ни раздѣлиха,
и болка се въ сърдца вгнѣзди,
лика на правдата ни затъмниха —
за радостъ ли, или беди?

Не си ли чувалъ Бабадагъ и Тулча?
Азъ имамъ ледя, чичо тамъ —
животъ, имотъ днесъ тамъ имъ се отрича,
неволни идатъ тѣ насамъ.

Оставили полята съ потъ поени
и завещани отъ дѣди,
напушатъ домъ, където сж родени
подблзани отъ свободи.

И питамъ се: Какво е свободата?
Къде и какъ царува тя?
Познава ли заветитѣ, сърдцата?
Или е пѣсенъ, ил' мечта?

Не е ли тя богиня съ ореоли
за жертви гладна за миръ и бранъ,
очаква на всрѣдъ робскитѣ неволи
съсъ химнъ свещенъ, съ копнежъ и пламъ?

Очаквана, но по капризъ гостува
подъ сѣнката на кървавъ мечъ.
Съсъ нея пѣсни — рабъ единъ добрува,
а другъ мечтае отдалечъ.

Нали си братъ, пакъ питай за усмивка,
за радостнитѣ сѣдбини,
не съмъ ли свой въ тѣлпата многолика,
съ какво ме плашатъ идни дни?

душата. Ние не можемъ да го видимъ съ очитѣ си, но го чувстваваме въ гласа на неподкупната си съвѣсть. Слушай съвѣстѣта си, защото чрезъ нея говори Богъ, чрезъ ангела хранителъ.

гр. Ш. С. Г. Въ брой 16 изяснихме защо помѣстихме картата на цѣла Добруджа, защо дадохме сведения само за южна Добруджа и обещахме да дадемъ сведения и за северна Добруджа, която остава подъ робство.

За сега ще дадемъ списъка на градоветѣ и селата, съ броя на населението, което по силата на Крайовската спогодба се изселва въ голѣмото си болшинство въ България. Почти всички села сж обиколени отъ менъ презъ 1917 — 1918 и частъ отъ 1919 год. Въ иднитѣ броеве ще помѣстимъ икономически, стопански и др. сведения за освѣтление на читателитѣ ни, за да се види, какво представлява северна Добруджа въ това отношение.

Статистическо сведение за числото на живущитѣ въ северна Добруджа българи:

Населени мѣста	Число на жителитѣ
1. Тулча	12,000 жители
2. Бабадагъ	1,500
3. Ени кьой	2,800
4. Конгази	3,000
5. Сефа Касуфъ	3,200
6. Хаджи Гьорче	2,500
7. Кашьлой	2,000
8. Фракацей	2,600
9. Чинелий	2,500
10. Черна	4,500
11. Башъ кьой	4,000
12. Армутлий	3,000
13. Камберъ	3,500
14. Налбантъ (Караман кьой)	4,000

15. Паша кашла	3,000
16. Кайлъ Буджакъ	3,200
17. Долень Чамурлий	4,000
18. Горень Чамурлий	4,000
19. Хамаджи	3,000
20. Кавгаджи	2,500
21. Камена	2,000
22. Тестимель	3,000
23. Ески баба	3,000
24. Касамча	4,000
25. Горень Иримликъ	1,000
26. Долень Иримликъ	1,500
27. Киришликъ	1,500
28. Потуръ	2,000
29. Сару Юртъ	4,000
30. Каси кьой	4,500
31. Кара Насуфъ	4,000
32. Пиритлие	2,500
33. Дюдюнджие	3,000
34. Парачи	2,500

35. Малькъ Гаргалькъ	2,500
36. Голѣмъ Гаргалькъ	3,000
37. Кара Орманъ	1,500
38. Мамия	200
39. Тузла	1,500
40. Мангалия	250
41. Махмуджа	1,000
42. Бей Даутъ	4,000
43. Сарѣ гьоль	4,000
44. Чаушъ кьой	1,600
45. Исакача	1,000
46. Мачинъ	500
47. Орта кьой	1,000
48. Акъ'индинъ	1,500
49. Али бей кьой	1,500
50. Кюстенджа	3,500
51. Меджидие	500
52. Алифакъ	1,500
53. Канара	200
54. Анадолъ кьой	1,000
55. Зебилче	2,000
56. Енисала	500
57. Хърсово	200
58. Черна вода	500
59. Пичиняга	500
60. Мейданъ кьой	1,000
61. Ага капу	1,000
62. Алмалии	8,000
63. Канлии	5,000
64. Липница	3,500
65. Галица	2,000
66. Гърлица	2,000
67. Буджакъ	250
68. Есе кьой	2,000
69. Гарванъ	2,000
70. Куподжукъ	2,000
71. Хасърлъкъ (заедно съ с. Енишенлие)	2,000
72. Енименлие	1,000
73. Гьоль Бунаръ	1,300
74. Настрѣднче	500
75. Горень Добромиръ	2,000
76. Долень Добромиръ	2,300
77. Хатларе	350 семейства
78. Ени кьой	350
79. Лазаръ Михалевъ	250
80. Аджиджа	100
81. Текиръ гьоль	50
82. Паласъ	50
83. Купукчий	50
84. Шамана	30
85. Ташларъ	100
86. Кърлъ кьой	10
87. Караачъ кула	10
88. Иланлъкъ	20
89. Черкоа (Черкез кьой)	10
90. Азалларъ	5 - 3 къшли
91. Мустафачкьой	2
92. Топра хисаръ	10 семейства
93. Хаси Димокъ	10
94. Мусуларъ	1 и 1 къшла

гр. Провадия М. И. Помѣстихме съ малки поправки статията Ви. Прашайте ни и други дописки. Молимъ дайте си точното име и адреса. Това е необходимо за редакцията.

гр. Добричъ. Очакваме дописки отъ намѣстничеството и командированитѣ събрата, които сж свидетели на много интересни събития и очевидци на трогателни сцени изъ живота на изселницитѣ.

Чуваме за много хубави и навременни начинания, които командированитѣ свещеници сж поделели, а тѣ трѣбва да се изнесатъ на показъ предъ обществото.

гр. Ш. Молимъ секретаря на околийското събрание да се обади.

Църковно настоятелство при храма Св. Атанасий въ с. Николаевка (Варненско).

Обявление № 91.

Обявява се на интересующитѣ се, че на 16 день отъ публикуването настоящето въ в. „Християнска Защита“ отъ 2—6 часа следъ пладне т. г. въ читалище „Искра“ ще се произведе публиченъ търгъ съ явна конкуренция, за отдаване подъ наемъ църковнитѣ дюкяни № № 1, 2 и 3, находящи се до църковния дворъ въ с. Николаевка, за срокъ отъ 1.1. 1941 год. до 31.XII 1944 год. включително, съ първоначална цена годишно за дюкянъ № 1 и 2 по 1200 лева и за дюкянъ № 3—1800 лева.

Тържнитѣ книжа сж на разположение въ канцеларията на Църковното н-во въ всѣки присѣственъ день.

Законътъ за Б. О. П. и правилникътъ за прилагането му сж задължителни.

с. Николаевка, 20 Ноември 1940 год.

Отъ Настоятелството.